

ומתרצינן: **כי קא מייתי הנזיר הטמא קרבן** — **למיחל עליה נזירות דטהרה הוא**, שאינו מתירו בכלום! ומחוסר כפרה לא נקרא אלא אם הקרבן מתירו בדבר שהיא אסור בו לפני כן. [ולרבינו גרשם התירוץ הוא שאין קרבן הנזיר הטמא מתירו בשתיית יין אלא רק קרבן נזירות הטהרה שמביא אחר שחזר ומנה נזירות טהרה].

תנו רבנן: גר מעוכב לאכול בקדשים עד שיביא קינו. [שתי תורים או שני בני יונה].

הביא פרידה אחת, גזול אחד, בשחרית לקרבן עולה — אוכל בקדשים לערב. ואעפ"י שהגר צריך להביא שתי עופות לעולה, מכל מקום, אינו מעכב באכילת קדשים אלא עד שיקריבו אחד מהם. ואת השני יביא לאחר מכן. [ומיד כשמקריב את האחד הוא מותר באכילת קדשים והא דנקט שאוכל בקדשים רק לערב משום דמיירי

טעמא לא תני ליה תנא קמא? שהרי סוף סוף נזיר נמי קרבנו בא להתירו בשתיית יין ובתגלחת ובהטמאות למת.

ומשנינן: **כי מייתי הנזיר קרבן לא להתירו באכילת קדשים אלא רק לאישתרוי למימשי יין** — דחולין הוא! ואילו "מחוסר כפרה" לא נקרא אלא אם הקרבן בא להתירו באכילת קדשים.

ומקשינן: **ורבי אליעזר בן יעקב, דקתני נזיר בתור מחוסר כפרה, אע"פ שקרבנו לא בא אלא למישרי נפשיה בחולין ולא לאכילת קדשים.** אם כן, **ניתני נמי נזיר טמא, שלאחר שנטהר מטומאתו מביא קרבנות ולאחריהן מתחיל למנות שוב נזירות חדשה.** והרי הקרבן מכשירו להתחיל נזירות דטהרה, ולמה אינו נחשב בכלל "מחוסרי כפרה" (2)? [ורבינו גרשם ביאר דקא סלקא דעתין שהקרבן שמביא הנזיר הטמא הוא בכדי להתירו בשתיית יין].

גם כן בפירושו רש"י.

[שלא הזכיר בשום מקום בספרו, שהוא אסור בקהל עד הבאת כפרתו] נראה שפירש, שבאמת מותר הוא לבוא בקהל, אלא כונת הגמרא לומר, שהקרבן מכניסו להיות לגמרי בקהל ישראל, שיהיה שוה בכל דבריו לישראל.

2. הקשה הגרע"ק איגר, הרי נחלק רבי עם רבי יוסי ברבי יהודה, האם נזירות טהרה השניה מתחילה ביום שביעי לאחר הטבילה, וכן סובר רבי יוסי ברבי יהודה. ורבי סובר, שהיא מתחילה מיד ביום שמיני, כמו שלמדנו לעיל [ב ב]. ובמסכת נזיר [יח] למדנו עוד, שלדעת חכמים, אין נזירות הטהרה חלה עד שמביא קרבנותיו, ואם הביאם לאחר כמה ימים, אינו מתחיל למנות עד הבאתן. ונמצא, שקושית הגמרא כאן היא רק

וכתב בספר מנחם שלמה, שמדברי הרמב"ם [ביד החזקה] יש ללמוד, שגר קודם הבאת כפרתו מותר לו ליכנס לעזרת ישראל, אף על פי ששאר מחוסרי כפרה אם נכנסו שם הרי הם בכרת, הואיל ואין טומאת מחוסר כפורים עליו, ועיי"ש.

ולפי פשוטם של דברי הגמרא, אסור לו לבוא בקהל קודם הבאת קרבנו. וכן מבואר בשיטמ"ק [ג] ובתוס' לקמן [ט א ד"ה צריך]. והחזו"א [אהע"ז קמז עבדים כ] כתב, שדין זה הוא מעלה וחומרא שנאמרו לענין זה. אבל לשאר דיני התורה, גר גמור הוא, ואם קידש, קידושו קידושין.

עוד כתב החזו"א שם, שמדברי הרמב"ם